

ת"ד 1545/06/14 - מדינת ישראל נגד אמל דאו, באמצעות הסניגוריה הציבורית

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה
ת"ד 1545-06-14 מדינת ישראל נ' דאו
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
אמל דאו
באמצעות הסניגוריה הציבורית
על ידי בא כוחה עו"ד סולימאן עמאר

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות של **גרימת מוות ברשלנות** - עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 + סעיף 64+40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961; **אי מתן זכות קדימה** - עבירה לפי תקנה 64 (א) (2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961; **פנייה שלא בבטחה** - עבירה לפי תקנה 41 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

בהכרעת הדין נקבע כי, בתאריך 19.3.13 סמוך לשעה 22:10 נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג אופל (להלן: **הרכב**) בדרך אלנבי בחיפה ממערב למזרח (להלן: **הכביש**).

הכביש במקום הינו כביש עירוני, דו סיטרי בעל נתיב מכל כיוון, בין שני המסלולים מפריד שטח הפרדה בנוי. מהירות הנסיעה המותרת בכביש הינה 50 קמ"ש. שדה הראייה מקו הצומת 95 מ'.

באותה העת נסע, בכיוון הנגדי לנסיעת הנאשמת, קטנוע (להלן: **הקטנוע**) הנהוג על ידי מוחמד עלאונה ז"ל יליד 1993 (להלן: **המנוח**). למנוח לא היה רישיון לנהיגה על הקטנוע, וכן משאבת הבלם השמאלית בקטנוע נמצאה לא תקינה.

בהגיע הנאשמת לצומת הרחובות אלנבי ולוחמי הגטאות (להלן: **הצומת**) פנתה הנאשמת שמאלה מנתיב נסיעתה שלא בבטחה, לא נתנה זכות קדימה לקטנוע שהגיע ממול וחסמה את דרכו. כתוצאה מכך פגע הקטנוע עם חזיתו בדופן אחורית ימנית של הרכב (להלן: **התאונה**).

כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח פגיעת ראש קשה עם שברים בבסיס הגולגולת, עם נזק חמור לריאה השמאלית, הכבד והטחול עם שברים בעצם הבריח והצלעות משמאל, וכן דימום תת עכבישי במוח. המנוח פונה לבית החולים רמב"ם שם נקבע מותו. כמו כן, נחבלה הנאשמת ונגרמו לה כאבים בצוואר ובגב, וכן נחבל בנה בן ה-6 שהיה ברכב נגרמו לו כאבים

בפלג גוף שמאל.

התאונה, מותו של המנוח והחבלות למעורבים ונזקי הרכוש לרכב ולקטנוע נגרמו בשל נהיגתה הרשלנית של הנאשמת ואשר התבטאה בכך שפנתה שמאלה שלא בבטחה ותוך הפרעה וסיכון לרכב אחר, לא נתנה זכות קדימה לקטנוע שהגיע ממול, בפנייה לשמאל, לא הייתה ערה למתרחש בדרך ככיוון נסיעתה, למרות שיכלה להבחין בקטנוע ממרחק רב, לא הבחינה בקטנוע בכלל, נהגה בחוסר זהירות וברשלנות ולא כפי שנהג מן היישוב נוהג בנסיבות העניין.

תסקיר שירות המבחן:

הנאשמת בת 40, נשואה ואם לשלושה ילדים בגילאי 11-18, מתגוררת עם משפחתה בחיפה. עובדת כמלווה בבית ספר לילדה חולת סכרת, מיום 28.3.16. מאישורים רפואיים עולה, כי ממועד התאונה הנאשמת סובלת מחרדות, דיכאון, כאבי ראש. מחוות דעת פסיכיאטרית מיום 5.2.2015 עולה כי הנאשמת הגיבה לתאונה בתסמונת דחק בטר חבלתית (PTSD), המתבטאת בתסמיני חודרנות, הפרעות שינה, סיטי לילה בעלי תוכן הקשור לתאונה ומחשבות טורדניות על התאונה. בנוסף, הנאשמת הציגה אישור לשימוש בקנאביס רפואי לצורך הקלה בתסמינים.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי, שירות המבחן התרשם כי הנאשמת לוקחת אחריות על ביצוע העבירות, אם כי טוענת לאחריות תורמת מצד המנוח, נוכח העובדה שנהג ללא רישיון בקטנוע שאינו תקין ותחת השפעת סמים. עוד התרשם שירות המבחן כי מדובר באשת משפחה מתפקדת, בעלת יכולות וורבאליות טובות וכי לאורך השנים הצליחה לשמור על יציבות במסגרות השונות ולעמוד ולנהל אורח חיים נורמטיבי. להערכת שירות המבחן, הסתבכותה בעבירות הנדונות גרמה למשבר ומצוקה אישית קשה שחייבה התערבות מקצועית ועד היום חייה מלווים בקשיים רגשיים ואישי סביב השלכות התאונה. זאת בנוסף לדאגה העמוקה לבנה שהיה עד לתאונה. בשיחה עם שירות המבחן, הביעה הנאשמת את נכונותה להשתלב בקבוצה טיפולית ייעודית לנהגים שגרמו למוות בתאונה. לסיכום, המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך תקופה של שנה, מאסר בעבודות שירות, פיצוי למשפחת המנוח ופסילה. להערכת שירות המבחן, הטלת מאסר מאחורי סורג וברח עלול לפגוע קשות בסיכוי השיקום של הנאשמת ולהוביל למשבר משפחתי ואישי קשה, במיוחד עבור בנה, שהיה עד לתאונה.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה הגישה את טיעוניה בכתב. בטיעוניה חזרה על עובדות כתב האישום ועל חומרת נסיבות העבירות. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בתאונה שהיה ניתן למנוע אותה, כאשר הראיות לימדו על חוסר זהירות שהפגינה הנאשמת בחצותה את הצומת מבלי שראתה כלל את הרכב וזאת על אף שלטענתה עמדה בצומת. עוד התייחסה המאשימה לשיקולי המדיניות כפי שעולים מהפסיקה, לפיה יש מגמה להחמיר את הענישה על מנת למגר את נגע תאונות הדרכים. המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל ופסילה במתחם שנע בין 10-15 שנות פסילה. אשר לתסקיר שירות המבחן המתאר את מצבה הנפשי הקשה של הנאשמת בעקבות התאונה, טענה המאשימה כי אין

שוני בין מצבה של הנאשמת למצבם של נאשמים אחרים אשר נקלעים לאותה סיטואציה. עוד הדגישה המאשימה כי בתי המשפט גזרו מאסרים בפועל גם על נשים חד הוריות ועל נשים שלא היה להם סידור אחר לילדיהם בעבירות מסוג זה ועדיין קבעו כי לשם ההרתעה ולשם מיגור נגע תאונות הדרכים, יש לתת את הבכורה לענישה מחמירה על נסיבות כאלה ואחרות. לסיכום, עתרה המאשימה לגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל ופסילה במתחמים שהוצעו לצד עונש מאסר מותנה משמעותי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

ב"כ הנאשמת:

ב"כ הנאשמת חזר בטיעוניה על כך שהמנוח נהג ללא רישיון נהיגה כאשר הוא תחת השפעת סמים וכן כי ככל הנראה, על פי חוות דעת הבוחן, המהירות שבה נסע הייתה מעל למהירות המותרת באותו מקטע כביש. לטענת ב"כ הנאשמת יש לקבל את דוקטרינת האשם התורם ו/או גורם זר מתערב בשיקולים לקביעת העונש והפנה לפסיקה בעניין. עוד הפנה ב"כ הנאשמת לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, הנעדרת עבר פלילי או תעבורתי, על אף שברשותה רישיון נהיגה מזה 9 שנים. עוד ציין כי תוצאות התאונה היו קשות גם עבור הנאשמת, אשר הייתה בעת התאונה יחד עם בנה הקטן ברכב, נכנסה לסערת רגשות, וכיום סובלת מנכות נפשית בשיעור 10% אשר נקבעה לה במסגרת תביעת הפלת"ד על ידי מומחה שמונה בהסכמת חברת הביטוח ועוה"ד שייצג אותה והיא מטופלת בקנאביס רפואי. במרוצת השנים, נטען כי מצבה הרפואי השתפר ובסופו של דבר, מצאה עבודה באמצעות לשכת התעסוקה ועובדת בעיריית חיפה כסייעת רפואית ומלווה מטופלת שסובלת מסכרת. משפחת הנאשמת מתמודדת עם קשיים כלכליים בעקבות ההליך הפלילי, כאשר המשפחה חיה מיום ליום על מנת לסגור חובות והלוואות. הסיגור עתר למתחם ענישה שנע בין עבודות של"צ ועד 8 חודשי מאסר בפועל, והגיש פסיקה התואמת לדידו את מתחם זה. כ

דבר הנאשמת בטרם מתן גזר הדין:

הנאשמת מסרה כי היא מכבדת את החלטת בית המשפט, וכן מסרה כי היא מצטערת מאוד על מה שקרה למרות שאינה מבינה כיצד זה קרה. עוד מסרה הנאשמת כי היא חושבת שסבלה מספיק, מצבה הנפשי השתפר וחשוב לה לשמור על המשפחה שלה, היא מוכנה לתרום כך שלא יפגעו במשפחתה יותר. לטענתה, עבדה קשה להגיע למצב שבו היא נמצאת היום, שבו היא נוהגת ומתפקדת. הנאשמת מסרה כי היא עוברת טיפול פסיכולוגי 3 פעמים בשנה ומשתמשת בקנביס רפואי ברישיון. כמו כן מסרה כי היא מבינה שאסור לה להשתמש בקנביס הרפואי ואחר כך לנהוג.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

הנאשמת במעשיה פגעה בערך חברתי עליון של קדושת חיי אדם. סעיף 304 לחוק העונשין מדגיש את חשיבות ערך קדושת החיים על ידי הצבת רף מחמיר בכל הנוגע לקיפוח חיי אדם - כאשר ביקש המחוקק להזהיר ולהרתיע מפני אדישות, חוסר אכפתיות וזלזול בחיי אדם (119/93 לורנס נגד מדינת ישראל (1994)).

בית המשפט העליון עמד לא פעם על כך שהקטל בדרכים הינו מכת מדינה וכי יש לשמור על חיי אדם ושלמות גופן על

ידי שמירה על החוק וכללי נהיגה זהירה בכביש, וכן כי על מדיניות הענישה להירתם למלחמה בתאונות הדרכים. אפנה בעניין זה לדברים שנאמרו על ידי כב' השופטת ע.ארבל בע"פ 6064/05 **לירון שרעבי נגד מדינת ישראל** (1.9.2005):

"הקטל בדרכים הינו מכת מדינה ואוכל בנו בכל מקום ובכל זמן. מטרה ראשונה במעלה היא שמירה על חיי אדם ושלמות גופם. מכאן נגזר הצורך בשמירה על החוק ועל כללי נהיגה זהירה בכביש. המלחמה בתאונות הדרכים מחייבת אמצעים רבים ומגוונים. קשת האמצעים היא רחבה, מחינוך והסברה במטרה להגביר את המודעות באשר לצורך לשמור על תרבות נהיגה בטוחה ועד ענישה. מדיניות הענישה צריכה אף היא לתרום למאבק בתאונות הדרכים וצריכה להבטיח הענישת העברין הספיציפי והרתעת הרבים".

מדיניות הענישה:

מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, היא הטלת עונשי מאסר בכליאה ממשית, לצד פסילה ממושכת ועונשים נלווים נוספים. בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (2009) התווה בית המשפט העליון את הקווים המנחים בסוגיית הענישה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות במסגרת תאונת דרכים וכך אמר כב' השופט נ. הנדל:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

עיון בפסיקה מלמד כי הענישה בתיקי גרימת מוות ברשלנות נעים, בין היתר, בהתאם למידת הרשלנות של הנאשם הספיציפי. כך, במקרים הקלים של נהיגה רשלנית נגזרו עונשי מאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים (רע"פ 4095/15 **יובל אסולי נ' מדינת ישראל** (3.6.15); רע"פ 4732/02 **ענת סורפין נגד מדינת ישראל** (25.11.02); ת"פ (מחוזי י-ם) 19465-11-10 **מדינת ישראל נ' יהונתן הריס** (29.12.13); ת"פ (מחוזי חיפה) 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת** (14.9.16)), ובמקרים של רשלנות חמורה יותר, הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג וברח, כל מקרה בנסיבותיו, כאשר בנוסף למידת הרשלנות, נבחנת כמות ההרוגים והנפצעים באותה תאונה (ע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נגד מדינת ישראל** (16.11.09); ע"פ 6544/07 **ניזאר גראמנת נגד מדינת ישראל** (12.11.07); ע"פ 6358/10 **מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל** (24.3.11)).

עוד נזכיר כי העונש המירבי הקבוע לצידה של עבירת גרימת מוות ברשלנות, הוא 3 שנות מאסר בפועל, ויש בו כדי ללמד, על העונש הראוי וההולם לעבירה זו, ובמקרים מסוימים, ישנה הצדקה להטלת עונשי מאסר ממושכים, עד כדי מלוא התקופה המרבית הקבועה בחוק (רע"פ 4581/14 **סיסו נ' מדינת ישראל** (2014); רע"פ 5619/12 **חאמד נ' מדינת ישראל** (2012); רע"פ 2996/13 **טטיאנה נייזוב נ' מדינת ישראל**); ע"פ 783/07 **חאלד חתאבה נ' מדינת ישראל**; ע"פ 3013/06 **צבי לוינ' מדינת ישראל**). רק במקרים חריגים ישנה הצדקה לחרוג ממדיניות ענישה זו

ולהסתפק בענישה אשר אינה כוללת רכיב של מאסר מאחורי סורג וברח והטעם לכך יכול שיהיה מצב נפשי רעוע (ע"פ 548/05 מאירה לוי נ' מדינת ישראל) או "נסיבות אישיות חריגות המצדיקות זאת" (רע"פ 2996/13 הנ"ל, מפי כב' השופט א. רובינשטיין, שם בפסקה כ"ה).

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:

בקביעת מתחם העונש ההולם למקרה הקונקרטי שבפני בית המשפט, עיקר הדגש הוא בטיב 'המעשה' בנסיבותיו ומידת האשם שהפגינה הנאשמת באירוע. בקביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט (א) לחוק העונשין, ובוחן את מידת התקיימותן ואת השפעתן על חומרת המעשה ועל מידת האשם של הנאשמת. לכך נפנה עתה.

נסיבות ביצוע העבירה מפורטת בהכרעת הדין. מדובר בתאונה חמורה ומצערת שתוצאותיה קיפוד חיי בחור צעיר. כפי שנקבע בהכרעת הדין, מדובר בתאונה אשר הייתה יכולה להימנע על ידי הנאשמת; הנאשמת הפרה את הוראות התקנות המחייבות אותה ליתן זכות קדימה לתנועה המתקרבת בדרך החוצה שבפניה, ולחצות את הצומת, רק כאשר היא יכולה לעשות כן, בבטחה ומבלי לסכן חיי אדם. בכך יצרה סיכון משמעותי, הרה גורל, שלמרבה הצער התממש, כאשר אדם מן היישוב, באותן נסיבות, לא היה יוצר אותו, ולא היה נוהג כך. במעשיה, הנאשמת גרמה לנזק הגדול ביותר שניתן לגרום בדין הפלילי והוא נטילת חיי אדם, הנזק אינו מתבטא אך בגדיעת חייו ופגיעה באותו אדם צעיר אשר לא יזכה לחיות את חייו, אלא גם במשפחתו, אשר תאלץ להתמודד עם הכאב והאובדן של אדם אהוב עד סוף ימיהם.

בכל הנוגע לטענת הנאשמת כי התאונה ארעה עקב אשם תורם מצידו של המנוח, טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט בניתוח מפורט ומעמיק בהכרעת הדין, תוך הפניה לפסיקת בית המשפט העליון והוראת סעיף 309 לחוק העונשין, ניתוח זה עמד ארוכות על מצבו של המנוח עובר לתאונה, שאלת היתכנות השפעת הסמים שהייתה על המנוח, והיעדר רישונו. נקבע כי לא הייתה תרומה כלשהי לקרות האירוע הקטלני לכל אחד מהמרכיבים הללו.

מתחם העונש ההולם:

לאחר שקלול מכלול השיקולים הצריכים לעניין, נוכח חומרת נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל ומידת האשם שהפגינה הנאשמת באירוע, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לאירוע שבפני נע בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל שנעה בין 6 - 10 שנים, לצד מאסר ופסילה מותנים וכן פיצוי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בגזירת העונש המתאים לנאשמת, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה, ככל שהן מתקיימות וזאת במידה שבית המשפט סבור, שיש ליתן להן משקל בנסיבות המקרה, ובלבד שהעונש שיוטל בסופו

של יום על הנאשמת, לא יחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע.

מדובר בנאשמת נעדרת עבר פלילי וכן נעדרת עבר תעבורתי, אף בעבירות קלות, וזאת על אף שברשותה רישיון נהיגה מזה 9 שנים. נסיבותיה האישיות של הנאשמת מפורטות בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ולא מצאתי מקום לחזור על תוכנו, אך אדגיש מספר נקודות חשובות שיש ליתן להן משקל בקביעת העונש אשר יוטל על הנאשמת.

מהמסמכים הרפואיים ומהאמור בתסקיר עולה כי הנאשמת חוותה טראומה קשה מאז האירוע התאונתי, על אף שחלפו מספר שנים הנאשמת טרם חזרה למצבה הנפשי טרם התאונה, וכיום היא מקבלת טיפול תרופתי ופסיכולוגי על מנת להמשיך להתמודד עם האירוע. מצבה הנפשי של הנאשמת והטראומה אשר חוותה מהווה שיקול משמעותי להימנעות מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריה (ע"פ 548/05 **מאירה לוין נ' מדינת ישראל**). ניכר כי במרוצת הזמן הנאשמת עשה כל לאל ידה על מנת להשתקם נפשית ופיזית למען ילדיה, על אף התחושות הקשות שהיא חווה מהאירוע, והחלה לעבוד כסייעת מלווה לילדה חולת סוכרת. ענישה מאחורי סורג ובריה עלולה לדרדר את עבודת השיקום שעשתה על עצמה ובכך להזיק לה ובעיקר, וזה החשוב, לילדיה התלויים בה. אחד השיקולים המנחים בענישה, בהתאם לסעיף 40(א2), הוא הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם; הנאשמת נשואה ואם ל-3 ילדים קטינים, בני 11-18, הטלת מאסר על הנאשמת עלולה לגרום להם לנזק בלתי הפיך. ילדיה של הנאשמת נמצאים בגילאים בהם הם זקוקים לאמם, ויש לקחת בחשבון את הנזק הנפשי והטראומה שעלולה להיגרם להם לו יאלצו לראות את אמם מאחורי סורג ובריה. סבורני כי מדובר בשיקול משמעותי וענישה שכזאת, על אף שעל פניו הינה הענישה הראויה והמידתית בעבירות מסוג זה, תגרום לנזק רב לילדיה הקטנים.

עוד יש לזכור בהקשר זה של שקילת הטלת מאסר בעבירות מסוג זה, כי גם כאשר מתגלית מהראיות חוסר תשומת לב העולה כדי רשלנות נהיגתית, אין פירושו של דבר שיש להטיל עונש מאסר בפועל בכל מקרה כזה, שכן, בסופו של דבר מדובר בטעות חמורה של שיקול דעת החורגת מאופן נהיגה סביר, ועל כן, נכנסת לתחום של נהיגה רשלנית, אך עדיין איננה מהווה מודעות לדבר ביצוע העבירה.

עוד לקחתי בחשבון את טענותיה של הנאשמת בדבר מצבה הכלכלי הקשה בבואי לשקול הטלת חיובים כספיים עליה, ואת נחיצות הרישיון לחיי היום יום, כאם המטופלת בילדים. אציין כי גם בעניין זה סבורני כי על צו הפסילה להיות על הצד המתון במתחם העונש ההולם.

העונש המתאים:

העונש המתאים בנסיבות העניין, חייב לשקף את חומרת הנסיבות ומידת האשם שהפגינה הנאשמת באירוע, כמו כן את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה וכן חייב העונש המתאים להלום את יתר הנסיבות האישיות של הנאשמת והכל כפי שפורט בהרחבה לעיל.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות בבית החולים רמב"ם, החל מהמועד שיקבע הממונה על עבודות השירות, הואיל והמועד הקבוע בחוות הדעת של הממונה חלף עבר לו.

הובהר לנאשמת כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים, ועליה להישמע להוראות הממונה והמעסיק. היא תהיה נתונה למעקב של בדיקות שתן, וסירובה לבדיקה או בדיקה עם ממצאים חיוביים יהוו עילה להפסקה מנהלית של השירות, והיא תרצה את המאסר בכליאה ממשית.

עוד אני מזהיר אותה, כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין לעבודה, התנהגות מסוג זה תהווה עילה להפסקה מנהלית, והיא תרצה את עונש המאסר בכליאה ממשית.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין ו/או נהיגה בזמן פסילה.

6 שנים פסילה בפועל. על הנאשמת להפקיד את רישיונה בתיק בית המשפט ביום 22.5.18 שעה 8:30 במזכירות בית המשפט ומובהר לה כי החל ממועד זה היא פסולה מנהיגה על כל כלי רכב מנועי, אך פסילתה תימנה רק משעה שתפקיד את רישיונה כאמור.

8 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה, תוך התקופה האמורה.

הנני מחייב את הנאשמת לשלם לעזבון המנוח פיצוי בסך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי לפרעון מיידי והוא יגבה בדרך שגובים קנס.

נוכח החיוב בפיצוי ומצבה הכלכלי של הנאשמת, לא נמצא לנכון להטיל עליה גם קנס.

הממונה מתבקש לקבוע את תחילת ריצוי עבודות השירות, ולהודיע על כך לבית המשפט ולנאשמת.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, במעמד הצדדים.